

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Harakálom, Mlynská 28, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 38/2018 z 28. novembra 2018, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Vráble (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva

podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 38/2018 z 28. novembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si žalobou na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) uplatnila 7. septembra 2012 nárok na náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti v súvislosti s dopravnou nehodou voči poisťovni prevádzkovateľa vozidla, ktorý spôsobil dopravnú nehodu (manžel sťažovateľky, pozn.). K dopravnej nehode došlo 17. júla 2008. Žalobkyňa bola uznaná invalidnou so stanovenou mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 80 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou od 10. júna 2009. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Nitra (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) zo 6. júla 2009, ktoré bolo doručené sťažovateľke 21. júla 2009, bola zamietnutá žiadosť sťažovateľky o priznanie invalidného dôchodku.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 133/2012 z 23. októbra 2017 zaviazal žalovaného zaplatiť úrok z omeškania s úhradou nákladov na liečenie sťažovateľky a vo zvyšnej časti (nároku na náhradu straty na zárobku) žalobu zamietol s odôvodnením, že žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania nároku, ktorý bol uplatnený po uplynutí subjektívnej dvojročnej lehoty počítanej odo dňa, keď bolo sťažovateľke doručené rozhodnutie Sociálnej poisťovne o nepriznaní nároku na invalidný dôchodok.

4. Proti tomuto rozsudku sťažovateľka podala odvolanie namietajúce nesprávne právne posúdenie premlčania nároku ako celku, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho v napadnutej zamietajúcej časti potvrdil. V bode 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku sa uvádza:

„Odvolací súd... sa s právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadne plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti plne stotožňuje a ako na vecne správne odkazuje. Subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení

pracovnej neschopnosti (§ 447 OZ) začína plynúť zásadne od okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o zárobku dosahovanom pred poškodením a po poškodení, prípadne kedy bolo vydané rozhodnutie o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel. Náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti je jedným nárokom, tento nárok nemožno rozložiť na niekoľko častí, pokiaľ nenastanú nové skutočnosti... Lehota na premlčanie nároku na náhradu straty na zárobku začína plynúť najneskoršie po dni doručenia rozhodnutia o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku. Nárok na náhradu za stratu na zárobku sa premlčuje ako jeden celok, nie iba ako nárok na jednotlivé, mesačne sa opakujúce plnenia z neho vyplývajúce, poskytované vo forme dôchodku (tzv. renty). Tento nárok možno uplatniť žalobou za súde až po tom, čo bolo príslušným orgánom vydané rozhodnutie o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku a poškodený sa o ňom dozvedel. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyni bolo doručené rozhodnutie sociálnej poisťovne, ktorým bola zamietnutá jej žiadosť o invalidných dôchodok dňom 21.07.2009 a nasledujúcim dňom jej začala plynúť 2-ročná premlčacia lehota na uplatnenie svojho nároku na súde. Táto uplynula dňom 21.07.2011 a keďže uplatnila svoj nárok na súde až dňa 07.09.2012, urobila tak po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Tento právny názor súdu prvej inštancie je správny a odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP nie je teda naplnený.“

5. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou vytýka napadnutému rozsudku krajského súdu najmä nesprávne právne posúdenie plynutia premlčania s tvrdením, že premlčaniu podliehajú jednotlivé mesačné plnenia náhrady, a preto sa nemohli premlčať tie nároky, ktoré ešte len do budúcnosti vzniknú. Výklad zvolený všeobecnými súdmi považuje za neudržateľný, pretože nie je uprednostnený taký z možných výkladov, ktorý je na prospech sťažovateľke a zároveň sa prieči zmyslu a účelu dotknutých interpretovaných ustanovení. K tomu uvádza:

„Základným účelom predmetného ustanovenia je v zmysle zásady plnej náhrady škody nahradiť poškodenému materiálne hodnoty, ktoré by inak získal vlastnou prácou... Náhrada straty na zárobku predstavuje ekvivalent za finančné straty, ktoré budú sťažovateľke postupne smerom do budúcnosti vznikať ako dôsledok toho, že sťažovateľka

bez svojej viny nebude zapojená do pracovného procesu a nebude z tejto činnosti poberať zárobok (mzdu, plat, odmenu)...

Tieto majetkové hodnoty by nenadobudla ako celok hneď pri začatí jej zárobkovej činnosti za celé obdobie počas jej vykonávania aj v budúcnosti. Preto aj škoda spočívajúca v nenadobudnutí uvedených majetkových hodnôt z dôvodu utrpenej škody na zdraví vzniká sťažovateľke postupne ekvivalentne k tomu, ako by smerom do budúcnosti nadobúdala majetkové hodnoty zo zárobkovej činnosti. Z uvedeného je zrejмый záver, že škoda zodpovedajúca strate na zárobku sťažovateľky pri invalidite nevznikla naraz, ale vznikla a bude vznikať postupne smerom do budúcnosti, ako by sťažovateľka postupne nadobúdala majetkové hodnoty prostredníctvom svojho pravidelne poberaného zárobku. Účelom náhrady za stratu na zárobku pri invalidite je kompenzovať túto postupne vznikajúcu škodu. Práve s ohľadom na skutočnosť, že táto škoda poškodenému nevznikne naraz v jednom okamihu, Občiansky zákonník v § 445 upravuje, že sa má uhrádzať pravidelným peňažným dôchodkom. Ak by škoda zodpovedajúca ušlému zárobku poškodeného vznikla naraz, nič by nebránilo jej náhrade jednorazovým odškodnením...

Uvedený výklad vedie k absurdnému záveru, že nárok na všetky jednotlivé dielčie nároky zodpovedajúce budúcim stratám na zárobku poškodeného sa premlčí skôr, ako tieto straty a táto škoda poškodenému vôbec vzniknú. ...nárok na náhradu konkrétnej škody sa nemôže premlčať skôr ako konkrétna škoda vznikne...

Subjektívnu vedomosť musí mať poškodený o škode, ktorá už reálne vznikla. Nestačí vedomosť poškodeného o tom, že mu škoda možno v budúcnosti vznikne. U poškodeného musí byť daná reálna vedomosť o už existujúcej škode. Táto podmienka nie je splnená v prípade, ak poškodený síce vie vyčíslíť, aký pravdepodobný zárobok by v budúcnosti potencionálne dosahoval, ale vzhľadom na budúci charakter tohto zárobku ešte nevie s istotou, či by bol tento zárobok reálne aj dosiahol.

... Sťažovateľka nemohla nadobudnúť reálnu vedomosť o vzniku tejto čiastkovej straty na zárobku skôr, ako nastalo obdobie, za ktoré by bola dostala konkrétny zárobok (napr. mesačný). Ani premlčacia doba v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto nemôže začať plynúť skôr, ako nastane obdobie, za ktoré by sťažovateľke patrilo konkrétny mesačný zárobok a za ktoré jej (pre nemožnosť tento zárobok dosiahnuť) patrí konkrétna mesačná náhrada straty na zárobku počas invalidity...

Nesprávny výklad aplikovaný krajským súdom zasahuje svojimi dôsledkami do základného práva sťažovateľky zaručeného jej Ústavou SR v článku 20 ods. 1, podľa ktorého každý má právo vlastniť majetok.

... nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti.“

6. Sťažovateľka namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku vo vzťahu k neexistencii posudku o miere invalidity sťažovateľky na to oprávneným subjektom:

„Miera poklesu pracovnej schopnosti ako nevyhnutný predpoklad určenia výšky úrazovej renty sťažovateľky v zmysle § 88 zákona č. 461/2003 Z. z. však doteraz nebola Sociálnou poisťovňou stanovená. Aj napriek tomu, že doteraz nie je hodnoverne na to určeným orgánom stanovená jedna z veličín nevyhnutná pre určenie výšky úrazovej renty, krajský súd považoval v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka nárok sťažovateľa za premlčaný.

Krajský súd v namietanom rozhodnutí tieto vážne výhrady a námietky sťažovateľky obišiel bez povšimnutia. Teda nie je zrejmé, ako sa s touto argumentáciou vysporiadal. V tomto smere nemožno považovať jeho rozhodnutie a odôvodnenie tohto rozhodnutia za dostatočné.“

7. Sťažovateľka ďalej s poukazom na znenie § 114 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (podľa ktorého sa nárok na výplatu dávky premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, za ktorý dávka patrila) namieta aj nerovnaké postavenie osôb poškodených na zdraví v pracovnoprávnej oblasti a osôb poškodených v občianskoprávných vzťahoch:

„... je zrejmá snaha zákonodarcu zabezpečiť, aby osoby, ktorým vznikla škoda v dôsledku straty na zárobku, mali rovnaký prístup k náhrade tejto škody bez ohľadu na to, či sa táto škoda hradí z občianskoprávnej zodpovednosti za škodu alebo z pracovnoprávnej zodpovednosti za škodu.

... zásada rovnosti prístupu k právam na náhradu škody spočívajúcej v strate na zárobku by mala byť následne uplatňovaná aj pri inštitúte premlčania týchto nárokov...“

8. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd o nej takto nálezom rozhodol:

„Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 6Co/38/2018-330 zo dňa 28.11.2018 porušil základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na vlastníctvo podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a v spojení s porušením základných práv porušil aj článok 11 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (správne čl. 12 ods. 1 ústavy, pozn.).

Rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/38/2018-330 zo dňa 28.11.2018 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

Sťažovateľke [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

9. Vec bola doručená ústavnému súdu 12. februára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Milanovi Lálíkovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva vykonanej všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

19. Súčasťou minimálnych garancií procesnej povahy je (okrem iných) právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porovnaj napr. Helle v. Fínsko,

č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

III.

K namietanému porušeniu procesných ústavných práv

20. Podstatou sťažostnej argumentácie sťažovateľky v tejto časti je nesprávne právne posúdenie premlčania nároku ako celku a arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku pre sťažovateľkou tvrdenú neexistenciu posudku o miere jej invalidity.

21. Ústavný súd z obsahu napadnutého rozsudku citovaného v bode 4 tohto uznesenia zistil, že jeho odôvodnenie nie je arbitrárne, je ústavne akceptovateľné a procesný postup je zlučiteľný s požiadavkami základného práva na súdnu ochranu. Z obsahu napadnutého rozsudku tiež vyplýva, že už v konaní pred okresným súdom bolo preukázané potvrdením Sociálnej poisťovne z 27. novembra 2009, že sťažovateľkina miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť bola posúdená pred vydaním rozhodnutia o nepriznaní invalidného dôchodku príslušným posudkovým lekárom, ktorý určil mieru poklesu 80 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Táto námietka sťažovateľky nebola podporená žiadnym predloženým dôkazom, ktorý by vyvracal pravdivosť tvrdenia uvedeného v rozsudku okresného súdu.

22. K námietke sťažovateľky, že premlčanie nie je vzhľadom na účel dávky (kompenzácia postupných strát na zárobku do budúcnosti) možné posudzovať ako celok, ústavný súd poukazuje na znenie § 447 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako suma úrazovej renty podľa všeobecných predpisov. Vo všeobecnosti sa posudzovanie sporného nároku a jeho výška týmto podriaďujú pod analogickú aplikáciu noriem verejného práva o sociálnom poistení. Občiansky zákonník však v § 106 ods. 1 ustanovuje osobitný spôsob posudzovania parciálnej otázky premlčania

nárokov na náhradu škody na zdraví v súkromnoprávných vzťahoch, ktorý vylučuje aplikáciu noriem verejného práva vo vzťahu k premlčaniu sporného nároku sťažovateľky. Analogická aplikácia povahou vzdialenejšieho verejného práva ustúpi existujúcej konkrétnej úprave súkromného práva v tejto čiastkovej otázke.

23. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že verejné právo sociálneho zabezpečenia a jeho teória striktne rozlišujú medzi nárokom na dávku (aj úrazového poistenia) a nárokom na jej výplatu, keďže nárok na dávku vzniká splnením (hmotnoprávných) podmienok stanovených zákonom (§ 109 ods. 1 zákona o sociálnom poistení) a nárok na jeho výplatu vzniká za kumulatívneho splnenia podmienok nároku na dávku, na jeho výplatu a podania žiadosti o jej priznanie (§ 109 ods. 2 zákona o sociálnom poistení). Nárok na výplatu dávky sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, za ktorý dávka patrila (§ 114 ods. 1 zákona o sociálnom poistení).

24. Predpokladom vzniku nároku na výplatu dávky je teda okrem iného aj jeho uplatnenie – podanie žiadosti na príslušnom orgáne verejnej moci, ktorý je oprávnený o jej priznaní rozhodnúť a sám ju aj uhrádza. Analogická aplikácia noriem verejného práva na súkromnoprávne vzťahy naráža na ich odlišnú povahu, preto riadne uplatnenie nároku na stratu na zárobku predpokladá včasné podanie súkromnoprávnej žaloby na súde.

25. Podľa platného právneho stavu nárok na úrazovú rentu nezaniká (neprekluduje) uplynutím času, ale premlčaniu podlieha jeho výplata. Uvedené súvisí s verejnoprávnou povahou sociálneho poistenia, kde by mocenský orgán nemal požívať ochranu v súvislosti s plynutím času na úkor poškodeného. Pri súkromnoprávnom nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného, ktorý je jednou zo súčastí civilného nároku na náhradu škody na zdraví, Občiansky zákonník nerozlišuje (všeobecne ale ani pri premlčaní) medzi nárokom samotným a nárokom na jeho výplatu, preto zákonom ustanovenému premlčaniu podlieha nárok ako taký. V civilných vzťahoch totiž nie je relevantný dôvod zvýhodňovať jednu z rovnocenných strán súkromnoprávneho vzťahu.

26. Z uvedených dôvodov ústavný súd tú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.

K namietanému porušeniu hmotného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy

27. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené zastáva názor, že aplikácia práva, ktorá nesignalizuje možné pnutie so základnými právami sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces, nevykazuje v danom prípade ani možnosť zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľky.

28. Pokiaľ ide o námietku nerovnakého právneho postavenia osôb poškodených na zdraví v pracovnoprávných vzťahoch a v občianskoprávných vzťahoch, ústavný súd konštatuje, že platný právny poriadok túto odlišnosť zakotvuje s ohľadom na rôzny charakter subjektov vykonávajúcich poistenie verejné a súkromné. Uvedená sťažostná námietka má svoje racio a je síce hodná diskusie na úrovni de lege ferenda, nemôže však byť podkladom pre zrušenie napadnutého rozsudku, ktorý aplikoval platný právny stav na vec sťažovateľky.

29. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. V závere ústavný súd dodáva, že vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019